

vedkjendte sig de af den ærede sidste Taler nys fremførte Ytringer, vilde jeg ikke ansee Vedtagelsen af det af mig stillede Ændringsforslag for fornøden; — naar man ikke igjen herfra vil indsætte denne Bevillingsparagraph i de paagjældende Lønningslove, er det Forslag, der er stillet af mig, ikke fornødent. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at det under Nr. 23 stillede Underændringsforslag gaaer langt videre, end det i og for sig er rigtigt. Det er jo Meningen, at de Love, hvori der indeholdes Bemyndigelse til Udbetaling, først skulle behandles her; men naar nu denne Bemyndigelse til Udbetaling skal gives gennem Finantsloven, saa gives den jo ikke gennem de enkelte Love, hvorom der er Tale, men naar den ikke gives gennem de enkelte Love, saa bortfalder Nødvendigheden af, at saadanne Love først skulle forelægges Folkethinget. Underændringsforslaget opstiller jo den Sætning, at enhver Lov, der medfører Udgifter, først skal forelægges i Folkethinget, og netop derved vil en saadan Bestemmelse efter min Mening indeholde et Overgreb. Saaledes som jeg opfatter hele denne Sag, kan jeg ikke nægte — det har forøvrigt glædet mig meget at høre den ærede sidste Talers Ytringer, da jeg tør antage, at ikke Faa dele dem, og at maaskee derfor disse Forhandlinger ville være unødvendige — at Folkethinget, dengang det reiste denne Sag, har været i sin gode Ret; thi hvis min Sukommelse ikke skulde staae mig meget feil, var det en Lov om Lønningsstillæg, der kun gjaldt for et Aar, som først blev forelagt i Landstthinget, der gav Anledning dertil; dersom man var vedbleven at gaae frem paa den Maade, kunde man have plukket alle de Bevillinger ud, man vilde, og først bragt dem ind som særlige Love i det andet Thing; det var det, der gjorde, at man her reiste Opposition; — men dernæst kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det andet Thing fra sin Side har havt ligesaa god Grund til at beklage sig; thi det siger: Ved at ville have en saadan Paragraph indført i enhver Lov, som medfører en Udgift — der er næsten ingen Lov, uden at der er en eller anden lille Udgift i den; saaledes var der f. Ex. i Loven om Fæstes Overgang til Selvældighed paa de

offentlige Stiftellers Gods en lille Udgift — gjør Folkethinget den til en finantciel Lov og stempler den derved som en Deel af Finantsloven — og det vil da blive nødvendigt at forelægge saa godt som alle Love først i Folkethinget; men naar dette skal være den gjældende Regel — og det synes ikke blot at være nogen tom Frygt; thi i sidste Session blev det overveiende Antal Love først forelagt Folkethinget, og jeg skal i den Henseende ikke undskyldte mig selv; thi jeg fremlagde et Par Love, og disse bleve først forelagte her i Thinget — saa faaer Landstthinget ingen at behandle først. Derfra skriver Landstthingets Modstand sig imod denne Bevillingsparagraph; det er den egentlige Oprindelse til Striden (Oppeermann: Maa jeg bede om Ordet!). Det er kun en historisk Fremstilling, jeg har givet, som jeg ikke troer vil kunne møde nogen Modsigelse. Jeg mener altsaa, at den Modstand, som Folkethinget i sin Tid reiste, var begrundet, og ligeledes troer jeg, at man ikke kan andet end finde, at Landstthingets Uvillie imod den omhandlede Bevillingsparagraph efter den Betydning og det Omfang, den efterhanden fik, ogsaa er begrundet. Det er en Selvefølge, at jeg aldeles vedstaaer de Ytringer, som jeg fremførte her i forrige Session angaaende min Betragtningssmaaade af disse Love, og jeg kan derfor iaar accurat gjøre det Samme gjældende, som jeg anførte ifjor.

J. N. Hansen: Efter hvad der nu er udtalt af den ærede Minister, stiller det sig for mig saaledes, at de ærede Herrer af Thinget, der maatte dele den Mening, jeg udtalte, da jeg sidst havde Ordet, ville kunne gjøre, hvad jeg nu agter at gjøre, nemlig først stemme for Underændringsforslaget for det Tilfælde, at Ministerens Forslag med denne Ændring skulde blive vedtaget, men dernæst stemme imod hele Paragraphens Indsættelse i Finantsloven; thi det forekommer mig efter Udtalelser fra forskjellige Sider her i Thinget og ogsaa fra den ærede Ministers Side, at det er den bedste Maade, hvorpaa Striden kan blive bilagt.

Fischerling: Den ærede Minister udtalte nys det, som det paa en vis Maade gjæl-